

«Раніше буржуазія вважалася главою нації, вона відстоювала права і незалежність нації, ставлячи їх «над усе». Тепер не лишилося і сліду від «національного принципу». Тепер буржуазія продає права і незалежність нації за долари».

(З промови товариша Я. В. СТАЛІНА на XIX з'їзді Комуністичної партії Радянського Союзу).

Мал. БЕ-ША

НА ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОМУ ТОРЖИЩІ

п е р е щ ь

Лист до директора Народицької МТС
(Житомирської області)
АНДРЕЄВА М. П.

Здоровенькі були, Микито Павловичу!
Ви знаєте, з чим я, Перець, маю (що-
правда, не за дуже велику честь) вас,
Микито Павловичу, привітати?

Із силовим вашим рекордом.
Я ніколи не думав, що ви такий силач!
А ви взяли та самого Вернигору перевер-
нули...

Якого Вернигору?

Матвія Івановича, знатного майстра
комбайнового збирання льону, того са-
мого Матвія Івановича Вернигору, що
торік зібрав льонокомбайном 127 гек-
тарів льону, виконавши своє сезонне зав-
дання майже на 300 процентів.

Цього року, як ви знаєте, Матвій Івано-
вич зобов'язався зібрати 150 гектарів.

Він собі зобов'язався, а ви собі поду-
мали:

— Дідька лисого збереш! Дивись ти,
який ізнайшовся: рекорди дає, в газетах
про нього пишуть, слава про нього по
всьому Радянському Союзу лунає... А я
що? Мені ніякої слави!

І ви таки не дали М. І. Вернигорі вико-
нати своє зобов'язання. Ви наказали в
перший же день виключити в'язальну
секцію, а потім зовсім зняли з роботи по
збиранню льону комбайн Вернигори, коли
він зібрав льон тільки з 72 гектарів.

От М. І. Вернигора і не зміг виконати
свого зобов'язання. Ваша, Микито Пав-
ловичу, зверху!

Далі. Матвій Іванович, відремонтувавши
як слід льонообробну машину «ТЛ-40», зо-
бов'язався обробити 400 центнерів високо-
якісного волокна. Обласне керівництво

вирішило біля його агрегату провести се-
мінар машиністів льонообробних машин.
Він собі зобов'язався, а ви собі поду-
мали:

— Дідька лисого обробиш! Я тобі дам
рекордів, я тобі дам слави!

Тільки-но пороз'їздилися учасники се-
мінару, ви наказали забрати на інші ро-
боти трактора від агрегату М. І. Верни-
гори. І робота припинилася на шість днів.
Після втручання в цю справу райкому
партії ви трактора повернули, та проте
і в уса собі не дмухнули, щоб допомогти
т. Вернигорі укомплектувати бригади для
круглодобової роботи. Ви йому довго не
давали динамо, не давали електрораampo-
чок, і агрегат ночами простоявав.

Ваша — зверху!

Так, значить, Микито Павловичу, слави
заkortило?

Ну, от я вас і прославляю: хай усі
знають, як ви допомагаєте своїм знатним
комбайнерам.

Хай усім відомо буде, як ви розвиваєте
творчу ініціативу своїх працівників, як
ви вставляєте їм палки в колеса. Хай усі
довідаються, як ви дбаєте про підвищення
продуктивності праці, як підтримуєте пе-
редове, прогресивне...

Поділіться нею, цією славою недоброю,
з своїми обласними покровителями та
опікунами — начальником управління
сільського господарства т. Пирожниковим
і начальником управління МТС т. Ткачо-
вим, які, засліпившись вашим підлабуз-
ницьким хлібосольством, не помічають
ваших антидержавних витівок.

Та й т. Бериславця (того, що сільсько-
господарським відділом у районі керує)—
свого приятеля найщирішого при цьому
не забудьте.

Утішайте, зіграйте цю славою серце!

Від вашого ПЕРЦЯ.

«При ознайомленні з листами, що їх посилають партійні і радянські органи для перевірки на місці, привертає до себе увагу той факт, що окремі листи надсилаються в ті організації і тим особам, на яких написані скарги.»

(З промови тов. ШКІРЯТОВА на XIX з'їзді Комуністичної партії Радянського Союзу.)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ви знаєте, що Петренко на вас заяву написав самому Івану Івановичу?
— Узнаю! Скоро одержу його заяву на розслідування...

М. БІЛЕЦЬКИЙ

ЗУСТРІЧ У СТЕПУ

(БАЙКА)

Весною Горобець
Присів, немов на пень,
На трактор, що куняв у полі цілий день.
Постукав дзьобиком і запитав з докором:
— Спиш, ледарю...
Тобі не сором?
— Не завдавай жалю,—
Тут Трактор відповів.—
Я скривджений вже тим, що ти на мене сів...
Хіба б я не хотів, щоб зараз наді мною
Червоний прапорець по вітру розвівався,
Щоб гуркіт навкруги, як пісня, розлягавсь?
Щоб тракторист мій став героєм!
Та з МТС, бач, випхали мене,
Аби з очей...
Либонь, часу не мали...
Все графік на ремонт, пригадую, складали,
Немов не знали, що зима мине.
Весною кинулись:
«Рятуй, мовляв, хоч ти!»
Що вдієш? Довелось, як був, у поле йти.
І як не підеш ти?.. Чи довго до гріха,
Коли директор сам
Плечем тебе штовхає?!
Тепер стою
Ось горобцям на сміх...
А ти про сон... Який у біса сон тут?..

Цю байку декому запам'ятати не гріх
Хоча б на час зимового ремонту!

м. Луцьк.

І Т Р Е Т І Й

Ковров і Зубков — шофери, москвичі — потоваришували ще під час війни. Багато тисяч кілометрів пробігли їхні полуторки, багато разів доводилося друзям лежати в кюветах, — слухати всім своїм приголомшеним еством огидне завивання бомб, бачити краєчком ока, як злітають у небо фонтани землі, як мерзотник-пікірувальник, промахнувшись у перший раз, заходить удруге і люто гарчить мотором: «Дістан-у-у, дістан-у-у, дістан-у-у!».

Ні, не дістав! Ковров і Зубков, «побувавши за кордоном» разом з усією Радянською Армією, повернулися — цілісінки й незаймані, з медалями на всі груди — до рідної Москви, демобілізувалися і разом узялися за роботу на будівництві нових житлових будинків у столиці.

У вихідні дні друзі обов'язково зустрічалися: або Ковров із дружиною Клавою та дітьми Льошею й Нюрою приїде до Зубкова, або Зубков із своєю Льолею й сином Альошкою (народився вже після війни) завітає в гості до Коврова. А то в театр зберуться або в кіно. А літом — обов'язково на лоно природи: в Сокольники, в Ізмайлово, або по каналу теплоходом у Березовий Гай, або в Сонячну Поляну. Сядуть на чистому повітрі, дивляться на блакитну воду каналу, на білі вітрила спортивних яхт, на своїх дітлахів, що граються собі на березі, — і поволеньки розмовляють.

— Хороше! — скаже Вася Ковров.
 — Чудесно! — ствердить Ваня Зубков.
 — А чому хороше? Можеш одповісти, Ваню?
 — Філософствувати хочеш, Васю? Будь ласка! Хороше нам тому, що сонце наше — мирне, ласкаве! Подивись, як річка вирає, як берізки красуються, послухай, як люди співають, як діти сміються...
 — Думку твою я розумію, Ваню! — переб'є дружка нетерплячий Ковров. — Мир — це велика річ! Але головне, по-моєму, ще й у тім, що робітниче наше сумління чисте. Працюємо ми з тобою на своїй роботі добре, — от і почувало себе добре! Візьмімо хоч тебе. Я, як твій товариш, повинен тобі одверто сказати: ти у своїй транспортній роботі дечого досяг. Досяг, Ваню, досяг!

— А ти, Васю, хіба не досяг? Про кого в газетах пишуть? Про Василя Коврова!

Тут, звісно, Клава Коврова встряне:
 — Годі вам уже один одного хвалити, гвардійці!
 Льоля Зубкова підхопить:

— Ви, хлопці, як у байці Крилова: зозуля хвалить півня. І так уже червоні сидите. Нахвалялися!..

— На чистім повітрі можна! — скаже Ковров.
 — Вітерцем провіє — і вже! — підтвердить Зубков.

...Одного разу, в неділю, прийшов Ковров у гості до Зубкова і ще на порозі, не вітаючись, закричав:

— Ваню, знаєш, кого я зустрів учора?! Сухонкіна!
 — Та невже? Живий?

— Живий наш кашовар! Драстуй, Льоня! Льошко, Нюрочко, беріть Альошу і гайда надвір! Стривай, Ваню, зараз розкажу все по порядку.

Ковров сів, запалив і почав розповідати.

— Так от, лечу, значить, я з вантажем Можайкою, — бачу на обочині «загоряє» «Москвич». Капот одкритий, у моторі порпається водій. Помахав мені рукою і знову носом у мотор. Гальму, виїжджаю на обочину. Помічаю: вигляд у водія дуже сумний. Значить, думаю, кепські у нього справи. А він усе порпається у моторі, мимрить собі під ніс кріпкі слівця. Питаю: «Що там у тебе, друже, таке?» Він обертається, дивлюся: — батеньку мій, та це ж Сухонкін, «Кашоваре, ти?!» — «Я, старшина, я!» — «Що ти тут робиш?» — «Та от бачиш, не йде машина ніяк, а чому не йде — не розумію...» — «Зараз одержиш авторитетну технічну консультацію...»

— Який він на вигляд, наш кашовар? — запитав Зубков.
 — Та все такий самий: худий, сумирний, ніс — як руль, тільки ніби ще подовшав. Виліз я з кабіни, оглянув мотор: іскра є, запалювання справне. Питаю: «Ти подачу перевіри?» — «Ні». — «Який же ти після цього водій, голова садова? Дай шанг!» Узів шанг, продув — мотор запрацював. П'яти хвилин не минуло. Він чухає потилицю: «А я, каже, вже хвилини сорок порпаюсь!». Побалакати нам не було коли: обидва поспішали. Я його адресу записав, запрошував у гості. А працює він на ткацькій фабриці.

— Водієм? — запитав Зубков.
 — Гадаю, що на «персоналці» у директора або в головного інженера. Та який він там водій, сам подумай! Лихо саме. Не сьогодні-завтра виженуть.

Довго говорили друзі про цю зустріч, жаліли бідологу Сухонкіна, який, видимо, відстав од товаришів, не зумів вийти на широкий життєвий шлях, пригадали фронтові часи, остаточно розчулились, і Ковров заявив:

— Я вважаю, що ми повинні допомогти нашому бойовому товаришеві. Наш обов'язок — зробити із Сухонкіна справжнього водія. Візьмімо його на буксир, Ваню, будемо вчити!

— Візьмімо, Васю, — відразу погодився з другом Зубков. — Просто зразу підемо до нього й візьмемо.

Жінки запротестували були, мовляв, пізно вже, але Ковров і Зубков так рішуче підвелися з-за столу, що Клава з Льолею притихли. Жінки zostалися вдома, а чоловіки поїхали до Сухонкіна.

Кашовар зустрів друзів привітно, познайомив із своєю дружиною Антоніною, показав дворічну Майю, що спала вже міцним сном, і запросив до столу. Моторна Антоніна швиденько приготувала все потрібне для зустрічі старих бойових друзів. Сухонкін запропонував тоста за щасливу зустріч, але Ковров зупинив його й промовив:

— Зачекай, кашоваре! Спочатку ми маємо щось тобі сказати. Ми з Ванею допомагатимемо тобі, май це на увазі!

— Ми тебе, Петю, на буксир беремо! — підтвердив Зубков. Сухонкін заблимав очима, але нічого не відповів.

— Мотор із нами будеш вивчати у вихідні дні! — вів далі Ковров суворо, по-старшинському. — А то який же ти водій, коли дрібниць не розумієш. Ти мені пробач, але за вчорашнє тебе, Петю, слід було б довгим твоїм носом у подачу потикати.

— Тепер, Петю, не можна без технічних знань! — підхопив Зубков. — Час не той. Вчитися тобі треба! Рости! Тим часе, що ти на персоналці працюєш!

— На якій «персоналці»? — спитав Сухонкін, все ще блимаючи очима. — Я на фабриці налагодив верстатів працюю, а не водієм.

— Стривай, а машина чия?
 — Машина — моя власна! — відповів Сухонкін. — За премію купив!

Тепер довелось вже друзям закліпати очима.
 — А ви що, товариші, газет не читаете? — сказала, посміхаючись, Антоніна. — Адже він у мене лауреат...
 — Разом з інженером Комаровим та ще з деякими хлопцями верстатика одного сконструювали, — пояснив Сухонкін.

— Проморгали! — сказав Ковров і суворо глянув на Зубкова. Довго цього вечора сміялися в кімнаті Сухонкіна. А потім Ковров запропонував тоста за хазяїна дому, що «досягнув вершини на виробництві і в житті».

Але Сухонкін рішуче відхилив цей тост.

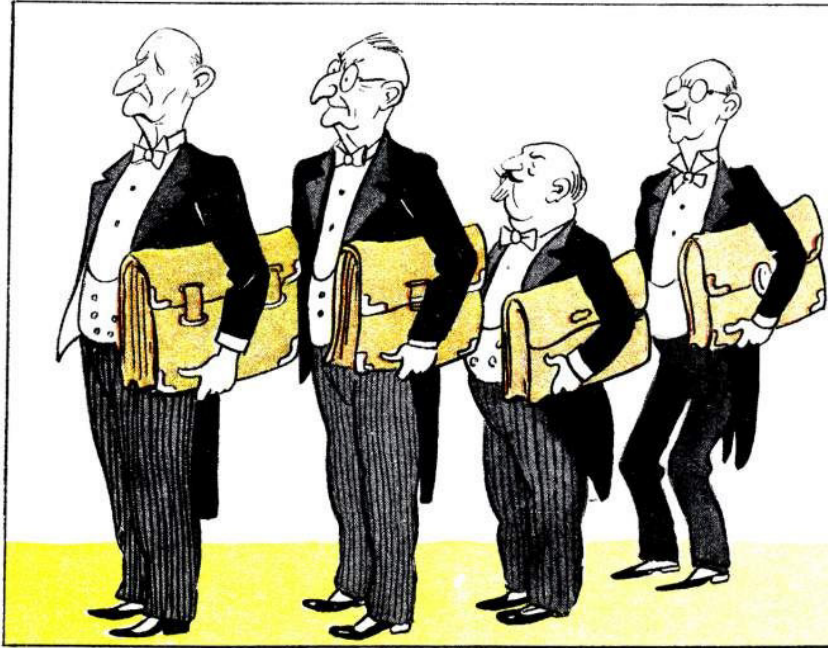
— Я, товариші любі мої, не вважаю, що я досяг вершини, — промовив Сухонкін, — я, коли хочете, ще ніколи не був задоволений із себе... От сидить у мені якийсь гробачок і гризе, й гризе, й гризе! Неспокій такий за серце хапає, що місця собі не знаходжу. Взяти — наш отой верстат. Хороший верстат, нема чого, як кажуть, бога гнівить. А він — не межа! І з'явився в мене нова одна думочка. Ви хоч у нашій справі мало розумієте, як і я у вашій, та проте ви — механіки і хлопці метикуваті.. Я вам зараз одну схему покажу...
 ...Поверталися Ковров і Зубков од Сухонкіна пізно вночі. Ішли вони заснулою Московією, кам'яними коридорами вулиць і провулків, ішли, мовчали. Не хотілося розмовляти, якась така неясна тривога примушувала друзів важко зітхати та поглядати на далекі зорі.

Чи не гробачок неспокою прокинувся і в їхніх серцях після зустрічі з колишнім кашоваром?

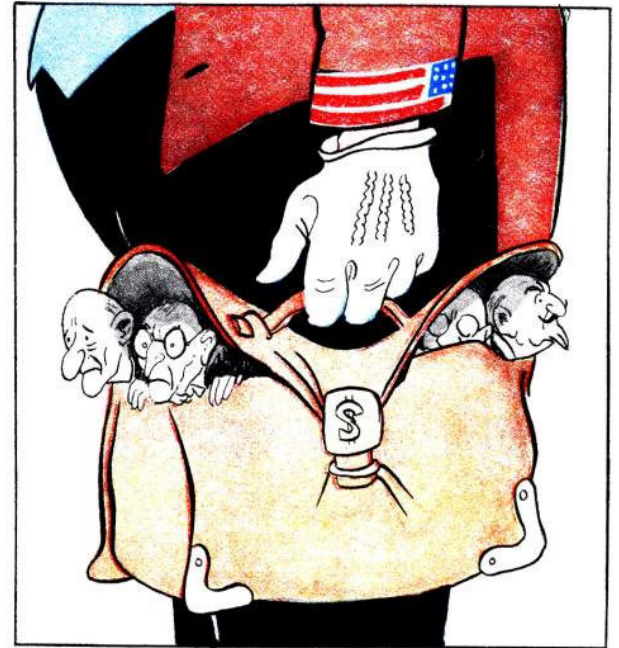
Дуже можливо!.. І коли ви невдовзі почувете про нові трудові перемоги Коврова й Зубкова, — я особисто аж ніяк не здивуюсь.

Переклад Остапа ВИШНІ.

Міністри з портфелями.

Портфель з міністрами.

ОКУПОВАНИЙ АЛЬБІОН

Альбїон — так називали колись Британські острови. Гордий Альбїон — так називали свої острови самі англїїці. Вони пишались: на наші, мовляв, острови ніколи ще не ступала нога іноземного окупанта!..

І допишались! Був колись гордий Альбїон, та загув. Тепер він уже ніякий там не гордий. Тепер він уже звичайнісінький собі окупований Альбїон!..

Назавжди минулися для англїйських імперіалїстів ті золоті деньочки, коли вони вимінювали за разок скляного намиста великі території, коли їхні пірати захоплювали цілі держави, а куплені за дешевишку найманці вигравали для них війни.

Охляв старий британський лев, захворів і почав втрачати один шматок здобичі за другим.

Лейбористські та консервативні нападки піратів остаточно перетворили британського лева на ручного шолудивого пса американських монополїй. За американські долари продали вони Уолл-стрітові суверенїтет «гордо го» Альбїону. Тридцять американських авїабаз розташовано тепер на Британських островах. Янкї порядкують тут, як колись англїйські колонїзатори порядкували у своїх колонїях. Для будівництва аеродромів американці вирубують старовинні англїйські парки, зносять ферми, квартали житлових будинків.

Колись британські колонїзатори хвалилися, що кілька десятків тисяч англїйських солдатів тримають в покорі 300 мільїонів індїйців. Тепер кілька десятків тисяч американських солдатів безцеремонно порядкують в Англїї.

Англїйським імперіалїстам належить прїоритет у створенні «сеттлментів» — окремих кварталів для європейців у колонїальних і напівколонїальних містах. Написи «Собакам і тубільцям вхід заборонено!» підкреслювали тоді зверхність завойовників над підкореними і залежними народами.

А тепер янкї влаштовують свої сеттлменти в самїй Англїї і навіть у її серці — Лондоні. Гросвенор-сквер у центрі столиці — один із таких сеттлментів. Парк Кенсїнгтон-гарден — другий. Місто Уоррїнгтон самі англїїці називають «окупаційною зоною». Тубільцям, чи пак синам «гордо го Альбїону», вхід сюди фактично заборонено.

Тридцять з гаком років тому в індїйському місті Амрїтсарї англїйський генерал Дайер

видав наказ, який забороняв індїйцям ходити по місту. Їм дозволялося тільки повзати на животі.

Якщо теперішні правителї Англїї продовжуватимуть продавати за долари суверенїтет своєї країни, то американські окупанти поч-

нуть скоро перевидавати накази генерала Дайера в своїй, американській, редакції, і тубільці Лондона та Уоррїнгтона вимушені будуть повзати на животах.

Колись англїйські колонїзатори, грабуючи й тримаючи в покорі сотні мільїонів людей у своїх колонїях, набожно зітхали:

— Важкий, дуже важкий тягар для білої людини — цивілізувати відсталі народи.

А тепер самі англїїці потрапили до розряду відсталих. Тепер янкї-окупанти взяли на себе «важкий тягар» — цивілізувати відсталих синів «гордо го Альбїону».

Янкї заплювують Англїю гумовою жуйкою, засмічують її своєю «культурою». Американські гангстерські фільми, гангстерська література буквально затопили Англїю. У старовинному англїйському університетському місті Кембрїджі, мов гриби, ростуть будинки розпусти й шинки для американської солдатїї. Окупанти хуліганять на вулицях англїйських міст, спекулюють, грабують, давлять машинами «тубільців». Вони користуються тут цілковитою екстериторїальністю, якою користувалися колись англїйські імперіалїсти в сеттлментах Шанхая або Тяньцзиня. Англїйським законам і судам янкї не підлягають, як колись не підлягали англїїці місцевим законам і судам колонїальних та напівколонїальних країн.

За офіційними даними, будівництво аеродромів для американських літаків уже обійшлося у 8 мільїонів 350 тисяч фунтів стерлінгів. Де ж американці взяли таку суму? Видушили з англїйських платників податків.

Недавно до Англїї прибула нова американська 49-а повітряна дївїзія. Число окупантів на островах вирросло вдвічі. Рядові англїїці тепер похмуро жартують:

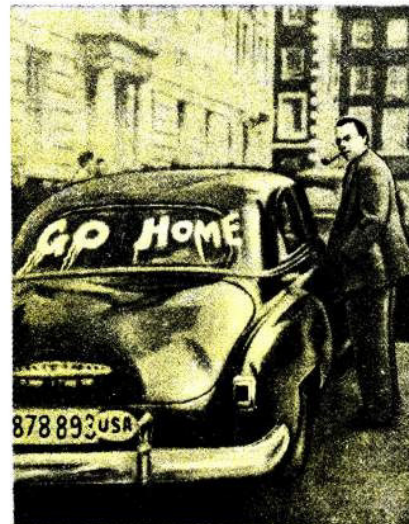
— Де ж їй, 49-ї дївїзїї, більше бути, як не в сорок дев'ятому штатї?..

Американські окупанти й справді поведуться не тільки на Британських островах, а й у Британській імперїї, як у своїх Штатах. Вони вже фактично захопили Канаду, прибирають до рук Австралїю й Нову Зеландїю, вирвали з англїйських рук близькосхідну нафту.

От до чого докотиться «гордий» Альбїон, «подружившись» з американськими імперіалїстами!

М. ВІЛЬБАУМ.

ЧАС ДОДОМУ!

Англїя. Лондон. З будинку американського посольства вийшов до своєї машини заморський гїсть. З усього видно, що він себе почуває тут, як дома. Помітивши, що його фотографують, він великодушно затримався, гордо ступив очі в об'єктив. На лицї світїться задоволення, хазяїнський спокїй. Легко догадатись, що це один з тих янкї, які всерйоз вважають землю — американською планетою.

Цікаво було б подивитись, як цей тип, сівши в машину, витріщитьїся на заднє село і прочитає на ньому: «Геть додому!».

Напис короткий, зроблений поспїшно: смілому патріотів, який не побоявся серед білого дня під носом поліції зробити писанку з шкарного авто, ніколи було бунув виводити.

Але і в такому вигляді цей напис переконливо свідчить, що англїйський народ аж ніяк не збирається довго панькатись з заморськими прибудами.

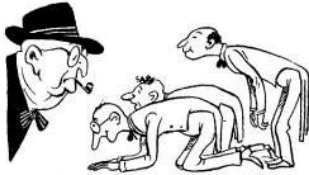
Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПІДНІЖКИ Б'ЮТЬ ЧОЛОМ

Недавно американське агентство «Асошіейтед пресс» повідомило, що датський, шведський і норвезький послы звернулися до державного департаменту США з проханням дати дозвіл авіаційній компанії «САС» відкрити лінію повітряного зв'язку між скандинавськими країнами та Америкою.

Водночас послы ласкаво просили дозволу користуватись для цієї мети аеродромом у північній частині Гренландії.

Жалюгідну роль доводиться грати маршалізованим лакузам! Бо кому-кому, а дипломатам, здавалося, слід би було пам'ятати, що Гренландія — зовсім не американська територія, що офіційно цей острів вважається датською територією.

Але така вже доля підніжків: навіть за своє жито їм доводиться перед заморським хазяїном лоби бити!

УНІВЕРСИТЕТ НА СКАКУНАХ

Протягом останніх місяців американський університет Люїсвілла кілька разів закривався й знову відкривався. Це тому, що професори, не одержавши грошей за роботу, відмовлялися читати лекції. Не платили їм з тієї причини, що університет не одержує від уряду жодного пенса і утримується на кошти, які надходять від університетського іподрому.

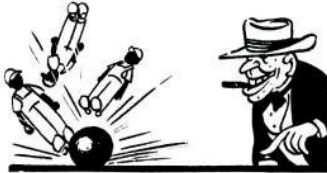
Останнім часом коні чомусь почали часто хворіти, іподром доводиться закривати і тому — з ресторанами тугувато...

Поістині треба мати кінське здоров'я, щоб учитися і викладати в такому, з дозволу сказати, вузі!

ЕЛЕКТРИФІКОВАНЕ БЕЗГЛУЗДЯ

Виявляється, що в Америці примудрилися механізувати навіть таку звичайну, таку буденну штуку, як більярд. У багатьох американських кафе-шантанах та ресторанах можна нині бачити це чудо техніки. Воно саме приціляється, саме автоматично штовхає кулі, словом, саме грає. Підпилим янки залишається тільки хвилюватись, слідкуючи за дружною роботою механізмів.

Останнім часом з'явилася найсвіжіша різновидність цієї машини — електричний більярд. Він має форму кабіни літака з спеціальним приладом для штовхання куль. Завдання гравців — влучати не в лузи, а в маленькі фігурки кольорових людей — чорношкірих і жовтих.

Так що, куди б не залітала конструкторська фантазія заморських винахідників механізованих розваг для п'яних нероб, — в сучасній Америці вона не піднімається вище огидного расизму.

З чеського гумору

ЦІЛОМУ СВІТУ ВІДОМО

- Яка різниця між літаками, що їх Америка поставляє Югославії, і Тіто?
- Чи літатимуть ті літаки, чи ні, це ще баба надвс ворожила. А що Тіто полетить-таки, то це цілому світу відомо.

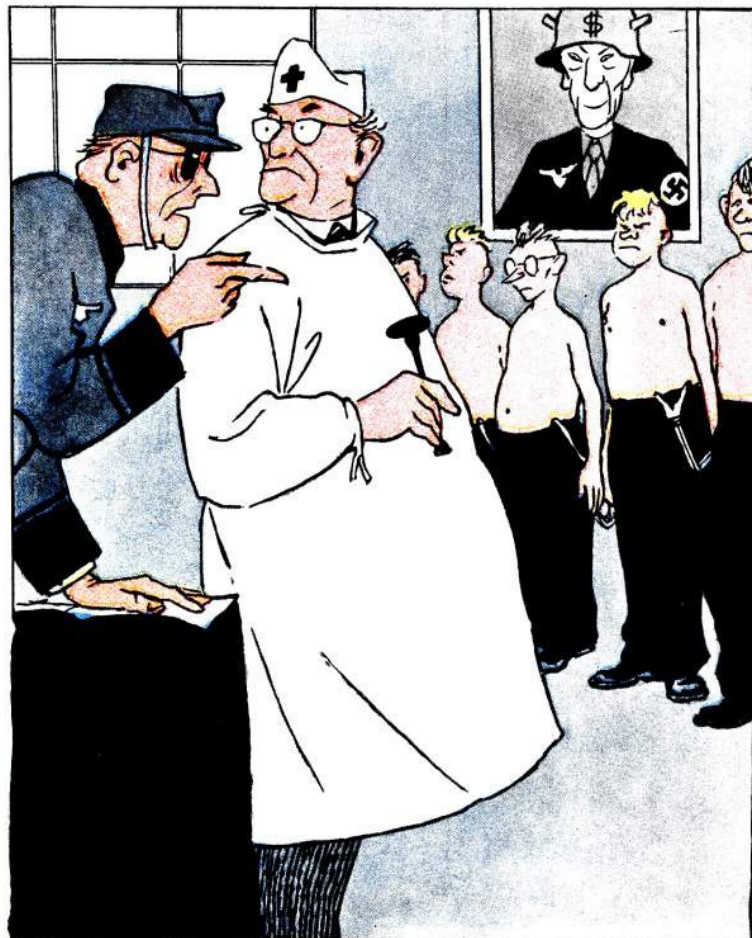
(«ДИКОБРАЗ». Прага).

НЕБЕЗПЕЧНА РЕСТАВРАЦІЯ

У ТРИЗОНІІ

Мал. С. САМУГА

— Якнайважливіше вислухайте, гер лікар, хто чим дише! Серед новобранців багато неблагонадійних.

— Товаришу директоре! Цвяхами нашого виробництва цього гасла не приб'єш!

ОДНОГО НЕ РОЗУМІЄМО...

ЖИВЕ СОБІ у м. Коростені (на Житомирщині) гр. Калевич Дем'ян Архипович. Живе-поживає і добра наживає: корівчина в нього власна, курочок півсотні по двору гуляють, три кабанчики і сажі рохкають. А квартира з присадибною діляночкою — казенні. Так що жити можна було б, якби не завважала робота в райветлікарні. А Дем'ян Архипович, між іншим, завідує нею. Саме між іншим, бо через власне господарство часу в нього дуже обмаль, як кажуть: так багато діла, що аж голова посивіла.

Тільки-но він надумається щось по своєму господарству робити, тут — на тобі! — до лікарні кличуть. А воно, як на зло, треба було б ще й до власного, шойно придбаного, будиночка навідатися і будівельного матеріалу на сарайчик підшукати.

Трохи поміркувавши, Дем'ян Архипович вирішує: хай Аграфена Михайлівна — вірна моя дружина порядкує за мене. Так вирішивши, наказує підлеглим у лікарні: «Аграфени Михайлівни слухатись, як мене!»

Ну, а та вже, звичайно, старається виправдати довір'я чоловікове: командує на всю лікарню! І такими словесними припарками неслухняних «лікує», що не тільки в людей, у хворих тварин вуха в'януть.

Так вони, ті Калевичі, і живуть собі потихеньку. Ну, просто, як голубів пара...

Незрозуміло тільки, при чому ж тут державна установа — ветлікарня?!

БЕЗГОЛІВ'Я

ГОЛОВИ колгоспів різні бувають.

Бувають працюваті, хазяйновиті, досвідчені. Це — більшість. Трапляються й простотакі рідкісні голови.

В Оріхівському районі (Запорізької області), приміром, налічується аж півдюжини таких голів.

Коли такий рідкісний хазяїн появляється в своєму колгоспі, там робиться щось неймовірне: старі і малі вибігають тоді на вулицю, женуться за машиною, в якій він сидить, — дивляться і ніяк не надивляться, радіють і ніяк не нарадуються.

— Он він який! — лунають захоплені вигуки.

Посидить це диво довгождане в конторі колгоспу, побесідує з людьми, з усією суворістю перевірить, чи правильно йому трудодні нараховують, і дасть мудре хазяйське розпорядження:

— Запрягайте, хлопці, коні!

Запряжуть — і тільки зашуміло, загуділо. Будьте, мовляв, здорові, пишайтеся, мовляв, тим, що я вас ошасливив своїм нальотом, що бачили живого голову.

Так керує колгоспом ім. Маленкова Василь Кирилович Кот.

Так правлять Іван Васильович Коляда (колгосп ім. Жданова), Іван Якович Губенко (колгосп ім. Суворова), Василь Дмитрович Горожанин (колгосп ім. Чапаєва)...

Так господарюють ще два голови тт. Оленець та Нестеренко.

Цього останнього колгоспники давно вже упрощують:

— Прибийте хоч свій портретик у конторі. Ми ж так скучаємо...

Живуть всі ці голови в районному центрі Оріхові, за 15—25 кілометрів від колгоспів. Але то, загалом, нічого, що далекувато. Зате їм дуже близько до завідуючого Оріхівським районним відділом сільського господарства т. Підкови: їм гуртом з району веселіше керувати по телефону!

БОРЮЧИСЬ З ПРОСТОЄМ...

ВІД'ІДЖАЮЧИ на курорт, директор Костянтинівського (Сталінська область) металургійного заводу т. Лядов наказав: — Не допускати найменшого простою машин!

Повернувшись через півтора місяця, директор не без задоволення виявив, що найбільш ретельно виконувала його наказ Ріта Михайлівна — його дружина.

За півтора місяця його дружина на закріпленій за директором автомашині «Победа» наїздила 4.250 кілометрів. Ні одного дня не простояла машина! Ріта Михайлівна встигла 5 разів побувати на пляжі у Святогорську, об'їздила всіх своїх далеких та близьких родичів — і спалила державного бензину всього лише на якихось 8.090 карбованців.

Ось у скільки обійшлася державі боротьба директорової дружини з простоем машин!

ВНІС ЯСНІСТЬ...

У ДЕРЖТОРГІНСПЕКТОРА Кам'янець-Подільської області т. Кравцова захворіла дружина, — їй треба було спішно відправити в лікарню. Тов. Кравцов звернувся до головного державного інспектора по торгівлі в області т. Проніна з проханням одкласти на час хвороби дружини його командировку в район, бо ні на кого залишити вдома малих дітей. А Пронін написав на заяві таку резолюцію:

«До лампочки.

ПРОНІН».

Хоч ця резолюція, безперечно, дуже мудра, проте не зовсім ясна: кого до лампочки, до якої саме лампочки, яким боком до лампочки і на скільки та лампочка ватт?

Може, автор резолюції хотів цим сказати, що краще звертатися з заявами до лампочки, ніж до такого, як він, самодура?

Тоді все ясно. Без лампочки.

1. РІЗНОМАНІТНА ОДНОМАНІТНІСТЬ

Перед нами видана в цьому році Держсільгоспвидавом УРСР книга В. Г. Розанова «Трактор ДТ-54».

Редактор книги М. Хотенко. Розкриваємо її на 3-й сторінці, читаємо:

«Різноманітність умов роботи у різних галузях народного господарства викликає потребу у випуску тракторів найрізноманітніших типів, які відрізняються за своїм призначенням...».

Тут же, трохи нижче, наприкладомо це й на таке:

«За своїм призначенням сільськогосподарські трактори мо-

жна поділити на звичайні трактори, призначені головним чином для обробітки ґрунту...».

А на стор. 171-й різноманітна одноманітність починає вже йти обертом.

«Одночасно в кінцевих передачах відбувається додаткове зменшення числа обертів валів силової передачі, внаслідок чого зірочки обертаються з числом обертів, яке забезпечує потрібні швидкості руху...».

Наслідуючи мову оригіналу, можна сказати, що редакторське перо т. Хотенка за своїм

призначенням не завжди відповідає своєму призначенню.

2. ОДНОМАНІТНІСТЬ ФІЛОСОФСЬКА

З галузі техніки перейдемо до галузі художньої прози. Розкриємо загалом хорошу книгу А. Горбачова «Офіцер медичинської служби» (видавництва «Радянський письменник», 1952 р. Редактор Л. Серпіліч). В ній читаємо:

«Спирт горячими волнами разливался по телу. Появилось желание спорить, философствовать». (Стор. 12).

«Грудные, но славные дела переживает наше поколение, — продолжал философствовать Кнутов...». (Стор. 110).

«Ну-с, Евгений, каковы они, дела-то наши? — философствовал Кнутов». (Стор. 119).

«Зубному врачу хотелось посидеть вдвоем с другом, поговорить, пофилософствовать...». (Стор. 135).

«Кнутов козырем ходил по помещению и философствовал...». (Стор. 230).

«Кнутов сидел на ящике и философствовал...». (Стор. 261).

З наведених прикладів видно, що й хорошу книгу треба уважно редагувати. І нічого тут філософствувати!

Остап ВИШНЯ

ВЗЯЛИ БОГА ЗА БОРОДУ

Футбольна команда фізкультурного товариства «Шахтар» 1951 року вийшла на третє призове місце.

Блискуче грала торік футбольна команда «Шахтар»!

Вітали свою команду шахтарі, шанували її, обгортали її теплою товариською увагою, любили її, називали її: «Наша рідна команда».

Шахтарі, — ми це прекрасно знаємо, — вміють цінувати майстерність, уміють поважати справжню роботу і вітати заслужений успіх.

Любили й цінували команду «Шахтар» не тільки на Донбасі, скрізь по всьому Радянському Союзу лунали слова привіту на її адресу.

А команда взяла та й самозакохалася, твердо переконавшись, що богова борода цупко затиснута в її руках, що вона вже всього досягла, що богова борода вже ніколи з її рук не вирветься. А вона, та борода, взяла й вирвалася.

І покотилася призова команда «Шахтар» з групи «А» аж у групу «Б». Світла та ясна слава команди запнула темною завісою неслави.

Футболісти «Шахтаря» аж ніяк не хочуть визнати, що причиною такого падіння є самозакоханість, самозаспокоєння, відсутність дисципліни, нехтування тренуваннями і т. д.

Начальник і старший тренер команди т. Квашнін на початку сезону запевняв, що успіх команди залежить, перш за все, від стану футбольного поля.

Для команди «Шахтар», бачите, потрібне якесь особливе поле; її, бачите, вже не задовольняють такі стадіони, як київський чи бакинський. Футболісти «Шахтаря» можуть показати себе тільки на такому стадіоні, як московський стадіон «Динамо».

А воно вийшло так, що вже й московський стадіон «Динамо» не підходить — і на ньому «Шахтар» програв.

Очевидно, слід подумати про якийсь спеціальний, оригінальний стадіон для футболістів «Шахтаря».

Ну, що ж, давайте подумаємо.

Ще навесні «Комсомолец Донбасса» писав:

«Радянський спортсмен — це культурна, вихована, освічена людина, людина високих моральних якостей. Чи розуміють цю істину футболісти «Шахтаря»? Очевидно, розуміють.

Чим же тоді пояснити хуліганські витівки Фоміна, нетактовну поведінку Савінова, періодичну пиятику обох...?»

Беручи до уваги такий стан дисципліни в команді, треба до неї і стадіон пристосовувати.

Ми гадаємо, що для деяких футболістів «Шахтаря» був би найпридатнішим і найприємнішим такий стадіон: величезний стіл, накритий скатертиною, ворота, побудовані з пляшок «Московської», верхня штанга з жигулівського пива, сітка з авосьок, а в авоськах — закуска. Само собою розуміється, що за футбольний м'яч має правити головка голландського сиру...

При таких умовах гра кінчатиметься мінімум 10:0 на користь «Шахтаря».

Та справа, як виявляється, зовсім не в футбольних полях. Всесоюзний Комітет у справах фізкультури та спорту докладно розібрався в причинах поганої гри «Шахтаря».

Причини ті такі: а) старший тренер Квашнін не приділяв потрібної уваги підвищенню техніки гри; б) під час тренувань деякі футболісти вступали в суперечки з тренером; в) футболіст Алпатов зазнався, хуліганить; г) систематично порушували дисципліну Колесников, Петров, Давтян і т. д. і т. ін. Організований Комітет у справах фізкультури зробив: усунуто тренера Квашніна, футболістів Алпатова і Фоміна позбавлено звання майстра спорту. Алпатову заборонено виступати на першість республіки і в командах майстрів протягом року. Воротаря Давтяна виключено з команди і йому теж заборонено виступати в командах майстрів і на першість республіки.

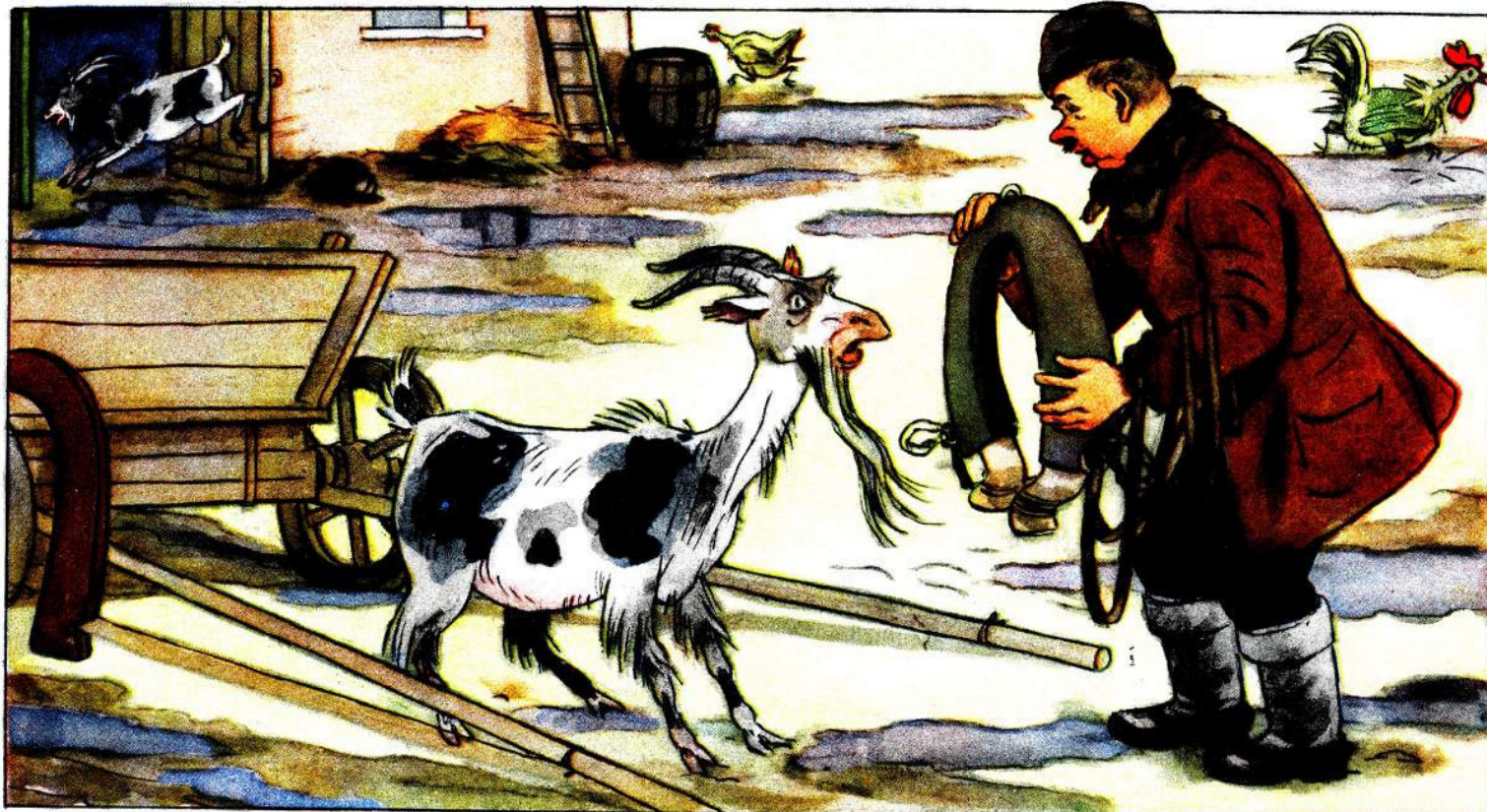
От до чого доводить самозакоханість, самозаспокоєння, відсутність у команді критики й самокритики. Недобрими ділами відповіли футболісти «Шахтаря» на любов, на шану і на гарячу підтримку донбасців.

...Невесело про все це писати. Бо від «Б» до «А» — шлях значно довший і тяжчий, ніж від «А» до «Б».

НАЗВАВСЯ ГРИБОМ—ЛІЗЬ У БОРЩ!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких колгоспах облік худоби заплутано і занедбано, внаслідок чого приплід від овець, кіз і коней в облікових книгах часом потрапляє до однієї графи. (3 газет).

— Змилюйтесь! Хіба козлів запрягають?
— Ну-ну, не скромничай... Ти у нас жеребцем лічишся...

Торзовисеуб..!

Перед нами три грубесних томи вибраних творів Вольфа Самійловича Френкеля. Не трудіться шукати його ім'я в біографічних словниках. Вольф Самійлович — не письменник, хоч і пише безперервно. Вольф Самійлович — кустар-вишивальник. Та проте він — писака з нестримною, буйною фантазією.

Ви тільки гляньте на його писанину: він пише майстерніше, ніж вишиває. Він пише всім, всім, всім. Для нього не існує ніяких перешкод. От як, наприклад, починається один з його творів:

«Законним загальним збором членів артілі «Зірка». Копія: членам комісії Центропрозради... Укрхудожпромспілки. Укрпромзбуту. Депутатам Верховної Ради УРСР... Голові Президії Верховної Ради УРСР... Голові Харківського облвиконкому депутатів трудящих... Голові Харківського міськвиконкому... Голові райвиконкому Ленінського району м. Харкова... Редакторам газет: «Правда України», «Перець», «Красное знамя», «Соцхарківщина». Миськпарткому... Секретареві Ленінського райпарткому... Обкому партії... Промстрахкасі... Укрпромстрахкасі... Всекопромрадкасі... І головне: прокуророві Ленінського району... Нарсудові І дільниці Кагановицького району... Від гр. Френкеля».

Що ж пише у своєму творі Френкель?

«Прошу Вас, об'єктивні члени артілі, згідно нашого статуту артілі вислухати мою й моєї дружини скарги на дії голови артілі «Зірка» Таборовського, заступника голови Фоменко, головного бухгалтера артілі Дашута, Іхідера, котрі нас цькують понад три роки без підстав, й ухвалити рішення про їх провокаційні дії проти нас, чесних трудящих, на шкоду артілі «Зірка».

Хто ж він за один цей Френкель і чому всі без винятку партійні, радянські, профспілкові, кооперативні та судові органи повинні упадати біля нього?

Вольф Самійлович — кустар. Працював він дома на власній тамбурній машині. Вишивав і продавав вишите на базарі. Потім йому набридло життя кустаря-одиначки і він подав заяву про вступ до харківської артілі «Зірка». 27 серпня 1949 року його прийняли в члени артілі. За існуючим положенням, його тамбурну машину було уступлено і взято на баланс артілі.

Спочатку Френкель працював добре. Але згодом почав халтурити. За систематичний брак у роботі його було виключено зі складу бригади відмінної якості. Бракороб образився і не захотів працювати в цеху. «Хочу, — сказав він, — працювати дома і тільки на власній машині». Йому відмовили. Тоді Френкель зовсім не вийшов на роботу. Його машина простояла в цеху без діла п'ять місяців.

За небажання працювати в цеху й за невихід на роботу загальні збори артілі, на яких було присутніх 176 чол., виключили Френкеля з членів артілі. Це було 16 лютого 1951 року. Але Френкель на ці збори не прийшов і заявив, що «протокол сфабриковано». 9 квітня відбулися нові загальні збори, на яких було уже 187 чол. Але він і на ці збори не з'явився. Збори знов підтвердили його виключення, і Френкель вдруге назвав протокол зборів «сфабрикованим». 26 квітня відбулися треті загальні збори. Френкель втретє не з'явився на них. Збори втретє затвердили виключення Френкеля з артілі, і він втретє назвав протокол «сфабрикованим».

І відтоді завирував нестримний потік скарг. Яких тільки тем і варіацій не знаходив Френкель для того, щоб огудити, оббрехати й опорочити працівників артілі! Свої заяви він починав так: «Правління артілі «Зірка» від вижитого і обкраденого й оббрханого вами члена артілі Френкеля» або: «Від непрацюючого Френкеля» і т. д.

Френкель судився з правлінням артілі «Зірка» в судах різних районів м. Харкова 16 раз. 16 раз подавав він касаційні скарги до облсуду, який відхиляв їх, як безпідставні, і залишав у силі вироки народних судів. За «сигналами» Френкеля різні організації (республіканські, обласні, міські і районні) зробили 33 перевірки та ревізії в артілі.

Розкопки показали, що тільки в справах Укрхудожпромспілки є 95 заяв від Вольфа Самійловича. Багато з них він закінчував такими грізними словами: «Продовження буде далі, якщо не буде подано допомоги, бо право на критику забезпечено основним законом Сталінською Конституцією».

Спробуйте не відповісти Френкелю! Він тут же жбурляє в світ хмару нових скарг та заяв. Ось що він сточить у них: «Я писав до спілки в Київ і дуже багато, але оскільки не хочуть викривати особу, яка вижила мене, — мені не відповідають». Або: «Покладіть край знуцанню з убитого горем і провокаціями трудящого».

А цей «убитий горем» живе в чудовій квартирі, в якій стоять підключена на електромотор вишивальна машина і швейна машина. Це дає підставу гадати, що Френкель, як і раніш, у вільний од писання час, кустарює дома.

Інколи Френкель ніби починає жаліти ті гори паперу, які він списав, і людей, яких ці скарги відірвали від роботи. Тоді він пише: «Більше не буде ніяких підстав з скаргами на окремих членів артілі». Але слідом за цим випускає новий залп скарг і навіть телеграм: «Прискорте надсилку рішень мої трудові скарги. Френкель».

Правління Укрхудожпромспілки вимушене було звернутися до вищих інстанцій із скаргою на Френкеля. Правління писало:

«...Френкель продовжує скаржитись до всіх інстанцій, вишукуючи все нові приводи... Потік його скарг і заяв одриває від роботи велику кількість працівників, призводить до великих витрат командировочних коштів на відрадження різних комісій для перевірки його заяв...»

А Френкель все пише та пише. Точнісінько, як у відомому вірші: «І пише боярин цілісіньку ніч, перо його помстою дише»...

Тільки в цього «боярина» перо дише не помстою, а бризкає наклепницькою слиною.

Час уже вирвати перо з його брудних рук! Скільки ж можна витратити робочих днів та державних коштів на розгляд безглузких скарг цього писаки?

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

ДОРОГА БЛИСКАВКА

У 1950 році Львівська контора «Сільелектро» зобов'язалася електрифікувати село Куровичі, Глинянського району. Зразу ж прибув старший виконроб т. Блинов і заявив: «Я тягти не люблю. Я люблю роботу блискавичну»...

І справді: не минуло й двох місяців, як електростанція було збудовано. І дійсно блиснуло! Та так, що всі електролампі погоріли. Після того станція зупинилася і вже третій рік не тільки не блискає, а й не блимає. А за ту першу блискавку обласна контора «Сільелектро» взяла з колгоспів 97.000 крб.

Раніше бувало в село навідувався начальник «Облсільелектро» т. Банников і хоч запитав: «А хто ж це винен, що не світить? Правління колгоспу чи виконроб Блинов?». А тепер новий начальник обласної контори т. Марковський і не приїжджає, і нічого не питає, і не відповідає, коли його про електростанцію запитують.

За все відповіли колгоспні гроші...

НІ В ТИН, НІ В ВОРОТА...

ЧЕРЕЗ Коломицьку райконтору зв'язку іде пошта для одинадцяти районів Станіславської області. І добре ходила б, якби на її шляху не було станції Коломия. Начальник цієї станції т. Борисюк і начальник вокзалу т. Олексюк повісили на воротах, що ведуть до вокзалу, величезний замок. Не підходить!

Що ж виходить? Привозить автомашина пошту, яку треба здати до поштового вагона. Ворота на замку. Ніякі благання на Борисюка та Олексюка не впливають: воріт вони не відчиняють. Тоді працівники зв'язку перекидають вантаж (400—500 місць!) через високий тин. Потім складають той вантаж на візок і везуть його півкілометра до вагона. Потім одержують прибулу пошту і перекидають її через тин до автомашини.

І так по кілька разів на добу. Зверталися працівники зв'язку до Станіславського відділку залізниці, зверталися і до управління Львівської залізниці, та так і не знайшли ключа, щоб одімкнути ворота на ст. Коломия.

І виходить, що ні в тин, ні в ворота, а просто через тин...

Виставка ШИФЕТРЕВА

ПОШИВСЯ У ХАЛТУРНИКИ

Уявляємо собі, що було б, якби директор Чернівецької швейної фабрики т. Шварцбург вийшов на вулицю в залізничному форменому костюмі, пошитому в цехах підпорядкованого йому підприємства.

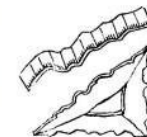
— Цей «залізничник» з'їхав з рейок, — сказали б.

Це правда. Де ж видано, щоб гімнастюрка шилася з синього матеріалу, а рукави — з чорного? Ніде не видано. Тільки на Чернівецькій швейній фабриці.

Товариш Халтурін — старший машиніст паровозного депо Чоп, який мав нагоду придбати саме такий формений костюм, — просить пояснити директорові Чернівецької швейної фабрики, що це — формений брак.

ВИКРИВЛЕНА ЛІНІЯ

Одеська фабрика креслярських виробів (директор т. Леонов) порадувала школярів і студентів своїми лініями і трикутниками. Багато цих виробів у магазинах, та мало користі з них: ні прямої лінії, ні точного кута не можна при їхній допомозі накреслити, бо поверхня цих лінійок і трикутників нерівна, пошерблена, хвиляста.

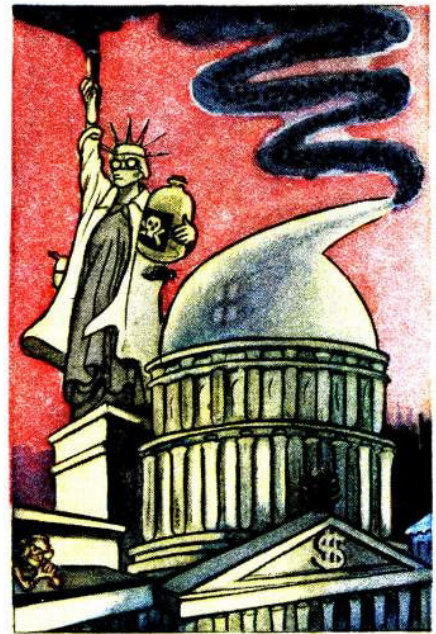
Школярі та студенти цікавляться, як знає Міністерство мебльової промисловості та столярських виробів, яку лінію гне директор одеської фабрики?

іновелний
ГуМОР

聯合國大會

Так звана «американська більшість» в ООН.
(з китайського сатиричного журналу).

Американська бактеріологічна супер-архітектура.
(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

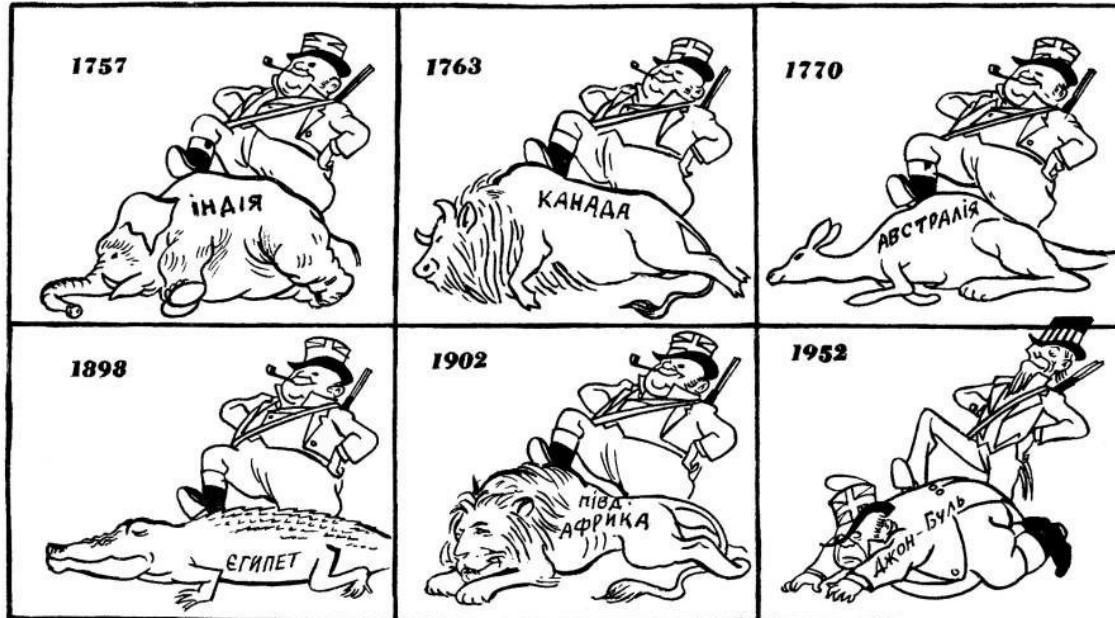
Рукавиці для брудних справ.
(«УРЗІКА» — Бухарест).

У Японії зареєстровано землетрус.

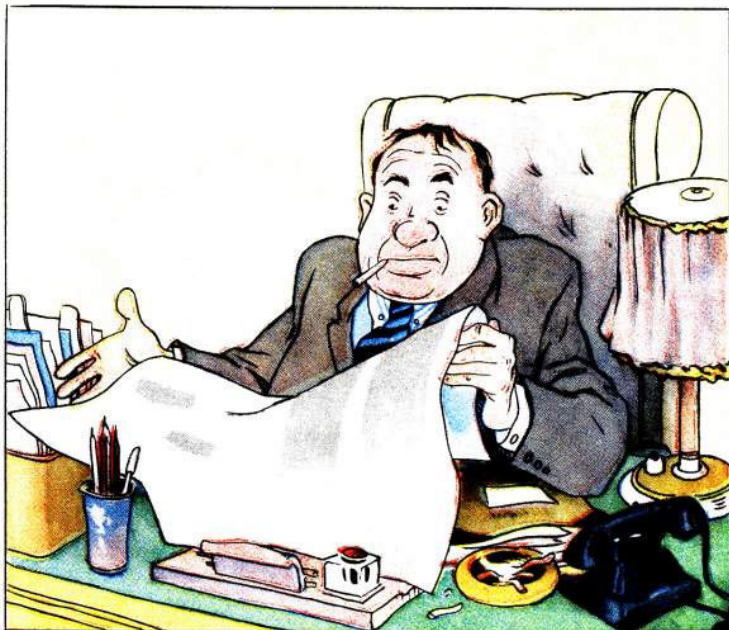
Сейсмограф.
(«ШПИЛЬКИ» — Варшава).

ІСТОРІЯ КОЛОНІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ БРИТАНСЬКОЇ ІМПЕРІЇ В ІЛЮСТРАЦІЯХ

(«ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Вимагають уваги до новаторів, а в нас у штатному розписі навіть посади такої немає...

ТЕРЕМ-ТЕРЕМОК

(НЕ КАЗКА)

Красується, пишастється в Сумах, на вулиці Байдукова, терем-теремок. Не низький і не високий, не вузький і не широкий.

— Чий domeк-теремок? — питаємо. — Хто його буде, хто його мурує?

Мовчить domeк-теремок. Тільки сорока-білобока, що сиділа на тину, взяла та й відгукнулася:

— Будують теремок Василь Іванович Шиян та його тесть. Василь Іванович все, що треба, в Кролівці дістає, а його тесть тут у Сумах — в діло кладе.

— Потрібні були, — заторохтіла сорока, — для будівництва теремка дошки. Де їх взяти? У Василя Івановича нема і в тестя нема. Зате ж у Кролевецьторзі дошок скільки завгодно. Спеціально для ремонту магазинів виписали. Магазини — магазинами, а свій теремок — ближче. Навантажив Василь Іванович кролевецьторгівськими дошками кролевецьторгівську машину № 61-64 і відправив її в Суми. Дошки видались такі, що хоч на двері, хоч на підлогу — на все годяться. Дуже хороші дошки. Мало було однієї машини — так Василь Іванович другу підкинув. Росте теремок, як під дощем грибок. Он який красунь виростає!

Захопившись власним красномовством, сорока вела далі:

— А ще потрібні були для будівництва теремка крокви та підпірні балки. У Василя Івановича нічого цього нема, і у тестя не видно. А у Кролевецьторзі лежать дуже хороші чотириметрові колоди — з них і крокви, і балки, і ще багато чого зробити можна. Махнув Василь Іванович рукою — і кролевецьторгівські колоди опинилися на машині. Ще раз махнув — і кролевецьторгівська машина, керована кролевецьторгівським шофером Коноваленком, повезла колоди прямо в Суми на будівництво теремка. Ріс теремок, виростав, стінами і дахом обростав, і раптом заляк на одному місці. Що таке? Виявляється, потрібні шалівки. Завантажив машину, оформив шоферу Бузівському путівку в Глухів і, підморгнувши, наказав негайно вирушати. Поїхав шофер у Глухів, а приїхав... у Суми. Завернув на вулицю Байдукова і звалив матеріали біля теремка. Такі шофери, як Бузівський та Коноваленко, розуміють Василя Івановича з півслова. Не один день вже провели вони разом з своїми машинами на будівництві теремка, і були за це щедро винагороджені: Василь Іванович не з скупих. Особливо, коли платити треба не з власної кишені, а з каси Кролевецьторгу, де Василь Іванович Шиян обіймає посаду директора.

Розказала це сорока-білобока — і в небо пурхнула. А про все, що вона розповіла, ми вирішили розказати сумському обласному прокуророві.

Хай знає, які птиці водяться на території, де він на сторожі закону стоїть!

В. АНДРІЄНКО.

ЗАВІЗАМ

В головконторі «Лісосплав»
Настало справжнє свято:
Прибув сьогодні новий зав
(Старого вчора знято).

А заму знову повезло,
І зам ходив, пишаствся:
Трьох завів знято вже було,
А він собі лишаствся!

Цей зварить кашу з усіма,
І сам себе погладить...
«Тут треба, голубе, ума,
Щоб з усіма поладить».

На службі, — каже, — гріх дрімать
І діять на халтуру,
Ти примчи зава мусиш знать
І всю його натуру.

Тримай про себе гонор свій,
За зава стій горою.
Коротше качучи, зумій
Стать правою рукою.

Годи, лести йому стократ,
Лестивість рани гоїть...
Супроти влєсливості, брат,
Не всякий зав устоїть».

І приглядається почав
Зам до начальства свого.
Та встигнув першим новий зав
Приглянутись до нього:

«Чи цей догідливий суб'єкт,
Буває, не з балету?
Навшпиньках входить в кабінет,
Навшпиньках — з кабінету,

Ще й набік голову держить
І гнеться, мов лозина,
І ладен тут же, кожну мить
Упасти на коліна.

А глянь, які у дивака
Гримаси, вихилися...
А посмішна, гідка тама,
Як в ляльки із пластмаси».

Здаига плечима новий зав:
«Не чоловік, потвора.
Я про таких колись читав
У старовинних творах...»

А мене й він старий, як світ?...
І зама зав питає:
«А скільки вам, шановний, літ?»
«Півсотні ще немає»...

І — занаблук об занаблук —
Пристукнув і вклонився.
Тут зав поклав на стіл мундштук,
Спідлоба подивився:

«Скажи, чи змалечку в панів
Ти не служив ланесім?»
І вперше зам почервонів:
«Придумали ж таке»...

Я мов кристаль... Товариш зав,
Візьміть мою анкету...»
З-за столу вийшов зав і став
Посеред кабінету:

«Тоді признайся, звідкіля
У тебе стільки лепу,
І як тебе трима земля,
Такого зателепу?»

Звідкіля душа раба в тобі
І ця духовна бідність?
А де ж здобута в боротьбі
Людська, радянська гідність?

Мета ж у нас яка! Збагни!
А ти пошився в таргани»...

НІЧОГО НЕ СКАЖЕШ...

Мал. Л. КАПЛАН

— Хороший у вас начальник?

— Нічого поганого сказати не можна. А скажеш, — зразу ж звільняє за скороченням штатів.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Виручай, будь ласка, робітника нашого винного пункту (село Дмитрівка) — Гаврилюка П. З. Потрапив він у біду з вином і став без вини винним. Почався все це тоді, коли Кілійське винзаводууправління, де директором т. Лиходій П. П., готуючись до виробничого сезону, розсилало запаси старого вина в різні кінці республіки. Тоді з вагоном вина надіслали й Гаврилюка до Ворошиловградської торговельної організації «Оптбакалія».

Гаврилюк привіз п'ятдесят бочок вина, а «Оптбакалія» його не прийняла. Як виявилось, вино тут приймають тільки в пляшках. Гаврилюк давно вже рад би був повернутися додому, так вино не покинеш же на вулиці. Він надсилав телеграму в Кілію: мовляв, що робити? Ні одвіту, ні привіту, надсилав друзю, третю, четверту. У відповідь — анічирк! Робітник мусив навіть на роботу у Ворошиловграді влаштуватися. Та хіба це порятунок?

Правду говорять, що вино до добра не доводить. Особливо там, де порядку немає.

Ізмаїльська область.

В. ДЕРКАЧ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Розповідають, що знаменитий факір, який примудрявся на очах у здивованої публіки лягати на обткане цвяхами ліжко і в такій позі читати газету, прибув одного разу до Теофіполя. Знаменитість зупинилася в готелі. «Будьте як дома!» — сказала факіру відповідальна за готель Демчинська, гостинно киваючи на приготовлене для нього ложе. Факір глянув і сплотив: він побачив розкарякувате ліжко, на якому лежали дошки. Дошки вкривала зла карикатура на матраці. Зверху лежало вулице простиною, яка дозволяла догадуватися, що в далекій своїй юності вона була білою. «Пити!» — простогнав факір. Поки шукали води (чистої води в готелі не було), факір вискочив з вікна. Тільки його й бачили!

Цікаво, як би себе поведив завідувач нашого райкомунгоспу т. Волков, коли б йому самому довелось хоч раз заночувати в цьому готелі?

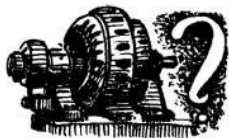
Теофіпольський район,
Кам'янець-Подільської області.

М. КАЩЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Вирішив наш колгосп ім. Молотова електрифікувати трудові роботи, не пошкодував для цієї справи 20.000 карбованців. За ці гроші ми мали одержати з харківського складу «Сільгоспстачу» двигун з генератором і електронпульсом.

Двигун давно одержали, генератора — нема. Куди він запропастився, так нам ніхто й не може пояснити ні на складі, ні в обласному управлінні сільського господарства. Можна, їй-право, подумати, що генератор — це щось таке, як голка: упало в солому й пропало...

Так і стоїть у нас двигун без діла, нічого йому робити, нема чого крутити.

Нагадай, Перче, нашим сільгоспстачівським крут'ям, що жарти з машиною рідко проходять благополучно. Особливо з такою, як генератор. Бо вони, мабуть, забули вже сумну історію тієї баби, яка колись жартувала з колесом, доки не застрягла в спицях.

О. ЧЕРКАШИН.

с. Нижній Бишкін,
Зміївського району,
Харківської області.

Оце — портрет лівої ноги голови нашого колгоспу Григорія Терентійовича Місеври. Надсилаю тобі цей оригінальний твір портретного мистецтва тому, що ліва нога Григорія Терентійовича — неабияка нога, а, так би мовити, найближчий його порадник і консультант у колгоспних справах. Кілька місяців тому між ними відбулася така розмова:

Голова. — Чого ти хочеш, моя люба ліва ніжка?
Ліва нога. — Щоб не було медпункту!

Голова. — Як сказала, так і зроблю.

І наказав засипати медпункт зерном. Так з ласки лівої ноги Григорія Терентійовича село Бенева залишилося без медпункту.

Запитай, Перче, нашого голову, чому ліва нога стала його правою рукою у керівництві колгоспом?

В. ТКАЧЕНКО.

с. Бенева,
Золотниківського району,
Тернопільської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, звичайно, знаєш, для чого існує така установа, як Смілянський ЗАГС? Але чи знаєш ти, чому він так називається? Думаєш, тільки тому, що знаходиться у Смілі? Нічого подібного.

Смілянським він називається, на нашу думку, насамперед тому, що тільки смілі й відважні люди без холоду в п'ятах можуть переступати його поріг і спокійно дивитися на потрискану стелю, яка загрожує кожній хвилини упасти й тримається, очевидно, тільки з поваги до відвідувачів, на стіни, які не впали досі тільки тому, що ніяк не можуть вирішити, куди зручніше падати.

Можна було б розповісти й про те, з чим це ласки став наш ЗАГС таким мальовничим видовищем, але... давай краще не будемо псувати настрої голові міськвиконкому, нашому шановному Махонькові Григорію Васильовичу...

М. ШПАК.

Сміла,
Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 11 ПЕРЦЯ було надруковано фейлетон «Два чоботи — пара» про грубі порушення Статуту сільськогосподарської артілі в колгоспі ім. Чапаєва, Добрянського району, Чернігівської області. Як повідомили редакцію, Чернігівський облсуд засудив колишнього голову колгоспу Синицького Ф. В. до 10 років поправно-трудоуних таборів.

У № 15 ПЕРЦЯ було вміщено замітку «Дубова мова» про помилки в Коломийській міській газеті. За повідомленням Станіславського обкому партії, редактора газети «Червоний прапор» т. Брка Ф. Т. з роботи знято.

Касир колгоспу імені Куйбишева (Дзержинський район, Житомирської області) Марчук привласнив колгоспні гроші. При перевірці факти ствердилися. Марчука засуджено до 5 років поправно-трудоуних таборів.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що майстер Бобринецького (на Кіровоградщині) маслозаводу Дробішев вкрав масло. Як повідомило Міністерство м'ясної та молочної промисловості УРСР, при перевірці факти, вказані в листі, підтвердилися. Дробішева засуджено до семи років позбавлення волі.

Голова Ново-Павлівського колгоспу ім. Тельмана (Межівський район на Дніпропетровщині) Лишин грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі. Колгоспники написали про це до ПЕРЦЯ. Редакція передала матеріали слідчим органам. Розглянувши справу, обласний суд засудив Лишина І. П. до 3 років позбавлення волі.

ДЯДЮ ПЕРЧЕ!

У нас, у районному центрі, є хороший дитячий садок.

Хороший він, правду кажучи, тільки зовні, а всередині — не дуже хороший.

Всередині і дитячому садочку бавляться деякі дорослі і явно заважають дітям.

Заважає дітям працівник райкому партії Петро Калістратович Мельник. Він займає під житло половину дитячого садка, і виселяється нізачо не хоче, незважаючи на те, що йому вже пропонували цілий ряд інших рівноцінних квартир.

Дуже подобається т. Мельникові дитячий садок!

Тільки дітей не дуже тишить — ні такий порядок, ні така поведінка т. Мельника. Повертаючись з садка додому, вони скаржаться:

— Ой то, мамо, Мельник!..

Як на твою думку, дядю Перче, чи не пора вже керівникам районних організацій прислухатись до голосу малят. Іхніми устами, як відомо, істина глаголить.

Від імені дітей
В. КОЗУБЕНКО.

Олександрівський район,
Кіровоградської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (249) (на українському мові).

Підписано до друку 6.XI. 1952 р.

Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 05403.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

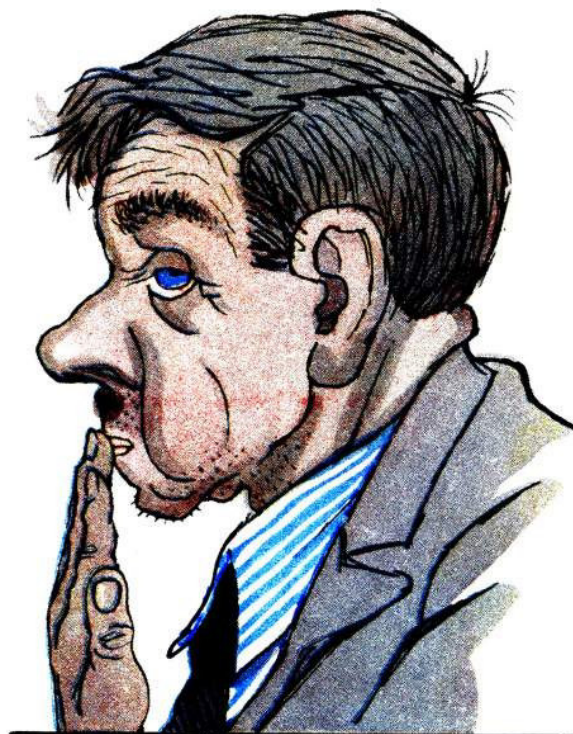
Зам. 3663. Тираж 100.000 прим.

ПОВІСТЬ ПРО ТЕ,
ЯК ІВАН ПИЛИПОВИЧ ПАСИВНИЙ АКТИВІЗУВАВСЯ

Мал. В. ВАСИЛЬЄВА

— БУДЬ АКТИВНИМ! —
він не слухав,
Затуляв відразу вуха.

— КРИТИКУЙ! —
мовчав, як пень:
Ні гу-гу, анітелень.

— ВИКРИВАЙ В РОБОТІ ХИБИ! —
Він сидів, німіший риби.

Лиш коли з роботи знятий
Був мовчальник цей затятий, —
Залунало:

— Я ПРОГАВИВ...
Але хто мене поправив?!
Хто вказав мені хоч раз?
Я звертаюся до вас! —
Бичував усіх він грізно,
Став активним... Але пізно!